

РЕШЕНИЕ

№ 7604

гр. София, 05.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 12.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1243** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118 КСО.

Образувано е по жалба на А. Г. С. от [населено място] срещу Решение №РО-30/18.01.2013 година на Директор СУ"СО".

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че има валидно сключен трудов договор и подлежи на задължително осигуряване, както и не е вярно твърдението, че не е осигурено лице по смисъл на параграф 1, т.3 от ДР на КСО, както и не е вярно, че към дата 03.09.2012 година не имал отработен един ден трудов стаж.Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание,оспорващият А. Г. С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания, се поддържа от баща му Г. С. ,редовно упълномощен.

Ответникът по оспорването- Директор на СУ"СО"-,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК,се представлява от юриконсулт П.,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателство е видно, на 28.08.2012 година, между [фирма]/ с променено наименование" [фирма]/ и оспорващия А. С. е сключен трудов договор, по силата на който

оспорващият приел да изпълнява длъжността –Ръководител ИТ проекти, считано от 03.09.2012 година.

На оспорващия са издадени два болнични листове от дата 03.09.2012 година до 16.09.2012 година поради счупване на долния край на лъчевата кост и още един болничен лист то 17.09.2012 година до 28.09.2012 година поради трудова злополука.

С две Разпореждания от 03.12.2012 година на Ръководител изплащането на обезщетенията и помощите е отказано отпускането на парични обезщетения за временна неработоспособност на оспорващия поради общо заболяване.

Срещу това разпореждане, оспорващият депозирал жалба до Директор СУ”СО”, а последният с Решение № РО-30/18.01.2013 година отхвърлил жалбата на С. и потвърдил разпорежданията от 03.12.2012 година.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

Назначена е ,изслушана е неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза. В заключението си вещото лице е посочило,че към деня на настъпване на временната неработоспособност на оспорващия, същият е имал отработени 16 месеца и едни ден при работодатели, подробно посочени в заключението, като на 31.08.2012 година е прекратен трудовият договор на оспорващия сключен с [фирма], на 28.08.2012 година е сключен нов трудов договор с друг работодател ,като същият произвел действие от дата 03.09.2012 година и именно тогава е следвало да се яви оспорващият на работа. От представената Справка от персоналният регистър на НОИ е видно, че оспорващият за месец 09.2012 година има отработен едни ден и 18 дни болнични във „Ф.”

Разпитан в съдебно заседание,експертът заявява,че поддържа заключението си. По делото е назначена, изслушана и неоспорена от страните-допълнителна съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице се установява ,че Уведомлението по чл.62 от КТ, е връчено на оспорващия на дата 28.08.2012 година/ когато е сключен договорът с [фирма], а от представената информация от счетоводната къща, обслужваща работодателя е видно ,че оспорващият през месец 09.2012 година е имал отработен едни ден и това е било на дата 29.09.2012 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №РІ30/18.01.2013 година на ДиректорСУ ”СО” представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК,и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката,съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на СУ”СО” [населено място],на когото законът изрично по силата на чл.117,ал.3 от КСО е предоставил правото и задължението да се произнася по жалби срещу Разпореждания на ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ.

По своето съдържание, процесното Решение отговаря на изискванията на чл.59 АПК, приложим по аргумент от 117, ал.5 КСО, за форма и съдържание и съдържа предвидените в този текст реквизити, мотивирано е и са изложени фактическите и правните основания за издаването му - чл.10 от КСО врс чл.117 КСО. При издаване на решението административният орган е спазил процесуално правните разпоредби на КСО, но е нарушил материално правните разпоредби.

Съгласно разпоредбата на [чл. 40, ал. 1 КСО](#) осигурените лица за общо заболяване имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност ако имат най малко шест месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск, и ако е рискът е настъпил след прекратяване на трудовото правоотношение - [чл. 42, ал. 2 КСО](#) - паричното обезщетение се изплаща до максимален срок 30 календарни дни. Легално определение на осигурено лице, е дадено в [§ 1, т. 3 ДР на КСО](#) - физическо лице което извършва трудова дейност, за което подлежи на задължително осигуряване и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, а самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени лица за времето през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

В настоящия случай, основният спорен момент по делото е дали към дата 03.09.2012 година оспорващият е имал качеството на осигурено лице и от там – дали има право да получи парично обезщетение за временна неработоспособност.

От всички доказателства е видно, че на тази дата 03.09.2012 година, оспорващият реално не е упражнявал трудова дейност по трудовия договор, сключен с работодателя [фирма]/ на която дата е трябвало да постъпи на работа съгласно сключения и породил действието си трудов договор от 28.08.2012 година. Безспорно установено е и няма спор между страните, че на дата 03.09.2012 година, оспорващият е бил във временна неработоспособност, като са издадени два броя болнични листове за периода от 03.09.2012 година - до 16.09.2012 година и от 17.09.2012 година до 28.09.2012 година. Административният орган е отказал изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност само и единствено на основание, че оспорващият към датата на възникване на временната неработоспособност няма отработен един ден трудов стаж при новия работодател, което обаче е неправилно. Административният орган е игнорирал разпоредбата на параграф 1, т.3 от ДР на КСО и най-вече предложение 2 от същия текст, в което изрично е посочено, че осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно [чл. 10](#), продължава и през периодите по [чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5](#)./ а това са периодите и през, които лицето е било във временна неработоспособност/ какъвто е процесният случай при съобразяване с обстоятелството, че оспорващият има 16 месеца и 1 един осигурителен стаж, който факт се потвърждава и от сключението на вещото лице/ а съгласно чл.40 от КСО Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Наред с това, следва да бъде отбелязано още, че валидно сключения трудов договор между работника и работодателя налице към дата 28.08.2012 година/ когато е връчено Уведомлението по чл.62 от КТ на работника/ , същият трудов договор е подписан от двете страни, а реалното упражняване на трудовата функция от дата 03.09.2012 година, не може да доведе до извода, че оспорващият няма качеството на осигурено лице към датата на възникване на временната неработоспособност 03.09.2012 година. Това е така, защото

на първо място,лицата, задължени да извършват трудова дейност в изпълнение на сключени трудови договори, подлежат на задължително осигуряване на основание [чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО](#). Реалното полагане на труд поне през един работен ден по сключения трудов договор с [фирма] от страна на оспорващия не е и не може да бъде елемент от фактическия състав, пораждащ правото на парично обезщетение по [чл. 40 от КСО](#). На второ място, разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от КТ,Глава пета "Възникване и изменение на трудовото правоотношение" сочи правопораждащия юридически факт за възникване на трудовото правоотношение-сключването на трудов договор между работника и работодателя.От момента на валидното възникване на трудовото правоотношение, работникът/ в случая служителят/ може да упражни даденото му от закона субективно право по [чл. 162, ал. 1 от КТ](#) и да ползва отпуск поради временна неработоспособност. В този случай е неприложима законовата фикция, по силата на която трудовото правоотношение се смята за невъзникнало поради неполагане на дори един ден трудов стаж.По време на ползвания отпуск за временна неработоспособност, служителят е осигурено лице по смисъла на [§ 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО](#), а по силата на [чл. 9, ал. 2, т. 2 от КСО](#) същото време се зачита за осигурителен стаж без да се внасят осигурителни вноски.

В контекста на изложеното,настоящата съдебна инстанция намира,че обжалваното решение и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени.

Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда, то административната преписка следва да бъде върната на органа, издал разпорежданията за отказ за ново произнасяне при съобразяване с дадените указания по тълкуването и прилагането на закона и най- вече ,че оспорващият към дата 03.09.2012 година има качеството на осигурено лице.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд-София –град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №РО-30/18.01.2013 година на Директор СУ"СО" И ПОТВЪРДЕНИТЕ С НЕГО РАЗПОРЕЖДАНИЯ №0-21-999-82-00237452 И № 0-21-999-82-00237453 от 03.12.2012 година на Ръководителя на изплащането на обезщетенията и помощите".

ИЗПРАЩА ПРЕПИСКАТА НА РЪКОВОДИТЕЛ"ИЗПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕ НИЯТА И ПОМОЩИТЕ" ПРИ СУ"СО" ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на на старните Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК,вр. с чл.119 КСО.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

